

904 Tvůrce mocný

transpozice 2

1. Tvůrce moc - ný ne - be, ze - mě a co svět se jme - nu -

je, je-hož bož - ství všech-no plé - mě v celém svě - tě zje - vu -

je; te-be, Pá - na pá - nů, vzý - vám, který sí - dlíš na ne -

bi, to-bě pí-seň chvá-ly zpí-vám, te-be duch můj ve - le - bí.

2. Ať jsem srdce šlechetného,
 Pane, přispěj silou svou,
 v těžkých pracích stavu mého
 nenech klesnout mysl mou.
 Starost mnohá duši tíží
 v trpkých zkouškách života,
 oko tvé však na mě shlíží,
 přeje mi tvá dobrota.

3. Souží-li mě nedostatek,
 k tobě budu volati;
 sejmeš smutek, sejmeš zmatek,
 když tě budu vzývati.
 Chceš, abychom jako k Otci
 v tísní k tobě volali,
 od tvé lásky, od tvé moci
 všechno dobré doufali.

4. I když někdy zarmucuje
protivenství srdce mé,
důvěra mě povzbuzuje,
abych vzýval jméno tvé.
Když je nejhůř, ty jsi nejblíž,
naši lidskou bídu znáš,
u tebe je pomoc nejspíš,
protože jsi Otec náš.

5. Nebudu se nouze báti,
vždyť Bůh o mě pečuje;
když mě přítel nechce znáti,
naděje má v Bohu je.
Jestli kříž a protivenství
na ramena měl bych vzít,
Kristův příklad v člověčenství
chci vždy na paměti mít.

6. Kdyby pak mě pomyšlení
na smrt blízkou soužilo,
nad tím, že již léku není,
srdce mé se rmoutilo:
Bože, vírou požehnanou
potěš duši sklíčenou,
že smrt těla je jen branou
v říši nebes blaženou.

2. Ať jsem srd - ce šlec - het - né - ho, Pa-ne, při - spěj si - lou

svou, v těžkých pra - cích sta - vu mé - ho ne-nech

kles - nout my - sl mou. Starost mno - há du - ši

tí - ží v trpkých zkou - škách ži - vo - ta, o - ko

tvé však na mě shlí - ží, pře-je mi tvá dob - ro - ta.

3. Sou-ží - li mě ne - do - sta - tek, k to - bě bu - du vo - la -

ti; sej-meš smu - tek, sej - meš zma - tek, když tě

bu - du vzý - va - ti. Chceš, a - by - chom ja - ko

k Ot - ci v tís-ni k to - bě vo - la - li, od tvé

lás - ky, od tvé mo - ci všechno dob - ré dou - fa - li.

4. I když něk - dy zar - mu - cu - je pro - ti - ven - ství srd - ce

mé, dů - vě - ra mě po - vzbu - zu - je, abych vzý - val jmé - no

tvé. Když je ne - jhůř, ty jsi nej - blíž, na - ši lid - skou bí - du

znáš, u te - be je po - moc nej - spíš, proto - že jsi O - tec náš.

5. Ne-bu - du se nou - ze bá - ti, vždyť Bůh o mě pe - ču -

je; když mě pří - tel ne - chce zná - ti, na-dě - je má v Bo - hu

je. Jestli kříž a pro - ti - ven - ství na ra-me - na měl bych

vzít, Kristův pří-klad v člo-vě - čen-ství chci vždy na pa - mě - ti mít.

6. Kdy-by pak mě po - my - šle - ní na smrt blíz - kou sou - ži -

lo, nad tím, že již lé - ku ne - ní, srd-ce mé se rmou - ti -

lo: Bo-že, ví - rou po - žeh - na - nou po-těš du - ši sklí - če -

nou, že smrt tě - la je jen bra-nou v říši ne - bes bla - že - nou.